

Arrest

nr. 349 490 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 december 2025 met referthenummer 134123.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. QUAIRIAT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2024 dient verzoekster die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een visumaanvraag (lang verblijf) in. Op dat ogenblik was verzoekster reeds meerderjarig.

De aanvraag van verzoekster werd samen ingediend met de visumaanvraag van haar vader, haar moeder, haar minderjarige broer en haar twee minderjarige zussen. Deze visumaanvragen werden ingewilligd. Op 28 oktober 2025 weigert de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de visumaanvraag van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Commentaar:

Aangezien de Afghaanse betrokkene S. N. (...) (...) /1999 zich bij haar Afghanse broer S., M. S. (...) (...) /2007, in België wens te vestigen kan ze niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 ter van de wet van 15.12.1980. Deze categorie van aanvragers wordt niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Hoewel het bestaan van familieleden in België relevant kan zijn in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), biedt dit artikel op zichzelf geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM Mokrani/Frankrijk, §23; Beldjoudi/Frankrijk, §74; Moustaquim/België, §43). Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren of gezinshereniging toe te staan (cf. EHRM Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). Echter, uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, evenals tussen broers en zussen, slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die verder gaan dan gewone affectieve banden (cf. EHRM Mokrani t. Frankrijk, §33; K.M. t. Zwitserland, §59; RvV nr. 128132 van 19.08.2014). Het begrip "ten laste zijn" in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 is een feitelijke kwestie. Dit betekent dat de verzoekers moeten aantonen dat er sprake is van daadwerkelijke financiële afhankelijkheid. Er werd een begeleidende brief voorgelegd, maar daarin werd de persoonlijke situatie van betrokkene niet toegelicht. Er is geen bewijs dat zij vóór, tijdens of na de machtsovername door de Taliban niet buitenshuis kon werken. Haar beroepsprofiel werd niet verduidelijkt, noch werd aangetoond dat zij studeerde of politiek actief was. De weigering van een humanitair visum is dan ook niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Uit de dossiers van beide broers van betrokkene blijkt dat aan hen de vluchtelingenstatus werd toegekend, omdat de Taliban hen mogelijk als verraders zouden beschouwen wegens hun verblijf en traject in België. Deze specifieke situatie is echter niet van toepassing op betrokkene. Er zijn geen aanwijzingen dat zij persoonlijk geïdendeerd werd door de Taliban of andere gewapende groeperingen. Op 3 december 2021 keurden de Taliban een decreet goed over vrouwenrechten, waarin onder meer gedwongen huwelijken worden verboden, vrouwen niet als eigendom mogen worden beschouwd en weduwen erfrechten krijgen (zie Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, via EUAA). Het is onduidelijk wat de persoonlijke situatie is van verzoekster en hoe deze concreet is veranderd na de machtswisseling. Er werden geen individuele risico's of bedreigingen aangetoond of toegelicht. Evenmin werd aangetoond dat verzoekster geen eigen inkomsten heeft of niet in haar eigen onderhoud kan voorzien. Bovendien reisde zij zonder problemen naar Pakistan via grensposten die onder controle staan van de Taliban. Dit wijst erop dat zij niet als doelwit werd beschouwd. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat er sprake is van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM. De aanvraag voor een humanitair visum wordt bijgevolg geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 5 december 2025 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.2. De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9, 12bis, 13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken personen – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

4.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit verdere lezing zal blijken dat dit niet het geval is in onderhavige beslissing, wel integendeel.

4.3.

De bestreden beslissing stelt als voornaamste reden voor de weigering van het visum is dat een humanitair visum enkel plaats kan vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken een brede appreciatiemarge heeft. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden zijn en dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekster persoonlijk geviséerd zou worden, alsook dat er niet zou zijn aangetoond dat zij geen eigen inkomsten heeft of niet in haar eigen onderhoud zou kunnen voorzien.

- 4.3.1.

Verzoekster (en evident ook bij uitbreiding haar gezin) is vooreerst erg aangedaan omtrent deze motivering.

DVZ gaat hierbij absoluut onredelijk te werk.

- 4.3.2. Aangaande de schending van art. 8 EVRM

De bestreden beslissing stelt omtrent art. 8 EVRM het volgende:

“Hoewel het bestaan van familieleden in België relevant kan zijn in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), biedt dit artikel op zichzelf geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

(...)

Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren of gezinshereniging toe te staan. Echter, uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, evenals tussen broers en zussen, slechts onder bescherming van artikel 8 EVRM vallen indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die verder gaan dan gewone affectieve banden (cf. EHRM Mokrani t. Frankrijk, §33 ; K.M. t. Zwitserland, §59; RvV nr. 128 132 van 19.08.2014). Het begrip ‘ten laste zijn’ in artikel 2 punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 is een feitelijke kwestie. Dit betekent dat de verzoekers moeten aantonen dat er sprake is van daadwerkelijke financiële afhankelijkheid. (...) Er is geen bewijs dat zij vóór, tijdens of na de machtsovername door de Taliban niet buitenshuis kon werken. Haar beroepsprofiel werd niet verduidelijkt, noch werd aangetoond dat zij studeerde of politiek actief was. De weigering van een humanitair visum is dan ook niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM.”

Verzoekster kan het absoluut niet eens zijn met de motivering in de bestreden beslissing.

Het feit dat DVZ beschikt over een brede beoordelingsmarge en ruime discretionaire bevoegdheid in het kader van de toekenning van een humanitair visum, betekent niet dat zij kennelijk onredelijke beslissingen mag nemen.

DVZ had immers moeten rekening houden met de algemeen gekende situatie van vrouwen in Afghanistan, en diende bij het maken van haar beslissing rekening te houden met de gevolgen van het nemen van een weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekster, doch toekenning van de gezinshereniging aan de overige familieleden binnen het kerngezin.

Het is immers zo dat gelet op de algemeen gekende extreem schrijnende situatie op heden in Afghanistan, alleenstaande vrouw de jure maar ook de facto (en dus zeker maar niet alleen financieel) afhankelijk zijn van hun gezin, zolang zij niet gehuwd zijn.

Verzoekster kan in dit verband dienstig verwijzen naar enkele objectieve bronnen:

- Amnesty International, Afghanistan :

“Amnesty maakt zich grote zorgen over het lot van de Afghaanse bevolking na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Er ontvouwt zich een mensenrechtencrisis in Afghanistan.

(...)

Ernstige inperking rechten vrouwen en meisjes:

Vrouwen en meisjes zijn het zwaarst getroffen door de machtsovername van de Taliban. Werken is, op enkele beroepen na, voor vrouwen verboden. Meisjes mogen niet meer naar de middelbare school of studeren. Voor langere reizen moet een mannelijke voogd ze vergezellen. Vrouwen mogen niet naar de sportschool of een park. Een vrouw die verkracht of aangerand is, overtreedt de zedelijke moraal, en wordt daarvoor gestraft terwijl ze juist het slachtoffer is. Ook zetten de Taliban vrouwen en meisjes gevangen voor kleine overtredingen van discriminerende regels. Ondanks dat vrouwen en meisjes enkel doordat ze vrouwen en meisjes zijn grote risico's lopen in Afghanistan, krijgen ze in Nederland niet automatisch een vluchtelingenstatus.

Groeiende armoede:

Miljoenen Afghanen verliezen na de komst van de Taliban hun inkomen. De buitenlandse hulp gelden drogen op en de inflatie stijgt. In december 2022 wordt het vrouwelijke hulpverleners verboden nog in Afghanistan te werken. Hierna trekken veel hulporganisaties zich terug uit het land. Het land wordt getroffen door extreme droogte waardoor oogsten mislukken. Veel prijzen van belangrijke producten, zoals tarwe en olie, stegen. Door wanhoop gedreven, verkopen sommige mensen het meest kostbare dat ze hebben: hun kinderen. Het aantal kindhuwelijken en gedwongen huwelijken nam aanzienlijk toe.” (eigen markering)

- Op de website van de Belgische diplomatie staat het volgende te lezen (Laatst bijgewerkt op 12 april 2024) :

“België laat Afghaanse vrouwen niet in de steek

Nadat de taliban in 2021 het bestuur van Afghanistan overnamen, hebben de Afghaanse vrouwen het hard te verduren. Ons land ondersteunt er (vrouwelijke) journalisten, militanten van vrouwenrechten en ongeschoolde weesmeisjes.

Onder de knoet

De taliban installeerden een regime dat de bevolking stevig onder de knoet houdt. De autoritaire theocratie onderdrukt fundamentele vrijheden waaronder ook de persvrijheid en de rechten van vrouwen en meisjes.

Vrouwen worden dan ook sterk gemarginaliseerd. Zo blijven miljoenen kinderen – vooral meisjes – ongeschoold omdat ze geen toegang hebben tot een school. Bovendien heeft het regime verboden dat meisjes naar een secundaire school gaan. Dat leidde tot een scholingsgraad van amper 3% van de meisjes. Van de jongens tussen 13 en 18 jaar oud geniet 44% van secundair onderwijs.” (eigen markering)

DVZ had aldus moeten rekening houden met de effectieve (rechts)positie van een alleenstaande, ongehuwd vrouw, in Afghanistan, waarbij deze op heden compleet worden verbannen uit het openbare leven. Verzoekster heeft steeds (tot heden) samengewoond met haar gezin en is niet gehuwd. Zij is aldus tot op vandaag afhankelijk van haar gezin, meer bepaald haar vader (haar oudste broer bevindt zich reeds in België en werd hier ook erkend als vluchteling; zij is ook niet gehuwd).

In de huidige socio-economische context van Afghanistan, betekent dit dat haar vader tot heden instaat voor haar, daar zij gelet op de ‘Deugdzzaamheidswet’ dewelke werd aangenomen door de Taliban, en waarbij allerlei beperkingen dewelke reeds bestonden nóg meer werden verstrengd, zij zich niet alleen kan verplaatsen, laat staan kan gaan studeren of kan gaan werken, nu zelfs de fundamentele grondrechten en vrijheden van vrouwen werden beperkt. Het Europees Parlement stelt hieromtrent zelfs dat er sprake is van ‘genderapartheid’.

Naar aanleiding van de extreem conservatieve houding van de Taliban, voornamelijk ten aanzien van vrouwen wat hun situatie op heden zeer kwetsbaar maakt, heeft het Europees Parlement volgende resolutie aangenomen:

- Resolutie van het Europees Parlement van 19 september 2024 over de verslechterende situatie van vrouwen in Afghanistan als gevolg van de recente goedkeuring van de wet inzake de “bevordering van deugd en het voorkomen van ondeugd” (2024/2803(RSP)) :

“Het Europees Parlement,

- gezien zijn eerdere resoluties over Afghanistan,
- gezien artikel 150, lid 5, en artikel 136, lid 4, van zijn Reglement,

A. overwegende dat de Taliban de internationale normen met de voeten treden, hun beleid van repressie, met name van vrouwen en meisjes, etnische minderheden, mensenrechtenverdedigers en lgbtiq+-personen, hebben hervat en Afghanistan hebben geïsoleerd, waardoor de honger en armoede zijn toegenomen;

B. overwegende dat de Taliban er een extreme interpretatie van de sharia op nahouden en vrouwen uit het openbare leven hebben verbannen; overwegende dat dit onder meer betekent dat vrouwen worden uitgesloten van werk, toegang tot gezondheidszorg zonder begeleiding van een mannelijk familielid en onderwijs na het zesde leerjaar, dat onmenselijke kledingvoorschriften met geweld worden gehandhaafd, dat vrouwen uit de openbare ruimte worden geweerd en dat het systeem voor ondersteuning van slachtoffers van geweld is ontmanteld; overwegende dat Afghaanse vrouwen door de beperkingen van hun rechten worden belet om EU-visa te verkrijgen;

C. overwegende dat door een recent decreet van de Taliban, de zogenaamde wet inzake de “bevordering van deugd en het voorkomen van ondeugd”, deze beperkingen nog verder zijn uitgebreid en dat Afghaanse vrouwen in het openbaar zelfs niet meer mogen praten of zingen, waardoor zij nog meer worden beroofd van hun grondrechten en fundamentele vrijheden, hetgeen neerkomt op genderapartheid;

1. veroordeelt het recente decreet en de interpretatie en handhaving van de shariawet door de Taliban, de verbanning van vrouwen en meisjes uit het openbare leven, hun gedwongen huwelijken op jonge leeftijd, hun blootstelling aan seksueel geweld, en de herinvoering van publieke geseling en de steniging van vrouwen; prijst de moed van Afghaanse vrouwen die met gevaar voor eigen leven opkomen voor hun rechten, en verklaart zich solidair met hen;

2. dringt er bij de feitelijke Afghaanse autoriteiten op aan hun praktijken en wetten die vrouwen discrimineren, af te schaffen; roept op tot het onmiddellijke herstel van de volledige, gelijkwaardige en betekenisvolle deelname van vrouwen en meisjes aan het openbare leven;

3. dringt er bij de feitelijke autoriteiten van Afghanistan op aan willekeurig gevangengenomen vrouwen en meisjes vrij te laten en het systeem voor ondersteuning van slachtoffers van geweld te weer in te voeren, zodat deze laatsten een beroep kunnen doen op onderdak, medische zorg, rechtsmiddelen en schadeloosstelling;

4. dringt erop aan dat de feitelijke autoriteiten van Afghanistan ter verantwoording worden geroepen, met name via het ICC-onderzoek en de instelling van een onafhankelijk onderzoeksmechanisme van de VN, en verzoekt de VV/HV nieuwe EU-sancties tegen de Taliban in te stellen;

5. dringt er bij de EU en haar lidstaten op aan zich strikt te houden aan de vijf benchmarks van de Raad, hetgeen momenteel niet gebeurt, en de verlenging van het mandaat van de speciale rapporteur van de VN te steunen;
6. veroordeelt regeringen die de Taliban in staat stellen de betrekkingen te normaliseren; roept de EU en de lidstaten op ervoor te zorgen dat Afghaanse vrouwen op zinvolle wijze kunnen deelnemen aan internationale fora en onderhandelingen;
7. verzoekt de EU haar steun uit te spreken voor de erkenning van genderapartheid als een misdaad tegen de menselijkheid;
8. dringt er bij de EU, de lidstaten en andere donorlanden op aan de humanitaire hulp en financiering ter ondersteuning van de basisbehoeften en bestaansmiddelen en het Afghaanse maatschappelijk middenveld te verhogen, te zorgen voor flexibele financiering voor ngo's en hun vrouwelijke hulpverleners, en de voormalige Afghaanse werknemers van de internationale coalitie de beloofde of humanitaire visa te verlenen; benadrukt dat de internationale gemeenschap moet beoordelen wat de gevolgen van het recente decreet zijn voor humanitaire operaties;
9. verzoekt zijn Voorzitter deze resolutie te doen toekomen aan de EU-instellingen, de lidstaten, de VN en de feitelijke Afghaanse autoriteiten." (eigen markerings)

Gelet op de algemene situatie kan niet anders dan worden aangenomen dat verzoekster financieel afhankelijk is van haar gezin én dat zij ook niet kan studeren of werken. Verder individueel bewijs dient dan ook niet te worden verwacht, gelet op deze algemeen gekende en vigerende context in Afghanistan.

Verzoekster toont aan niet gehuwd te zijn. (zie stuk 3) De hybride aanvraag werd bovendien ingediend voor alle gezinsleden tegelijk, op 9/06/2024. (zie stuk 5) Ook dit toont aan dat verzoekster tot heden als ten laste dient te worden aanzien van haar gezin.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat het algemene beleid in dergelijke gevallen, tot heden, was om aan de meerderjarige ongehuwde zus een humanitair visum toe te kennen. Dit nu niet langer toepassen, betekent een schending van het rechtmatige verwachting van verzoekster, alsook van haar gezin.

DVZ gaat in haar beslissing compleet voorbij aan dit gegeven hetgeen getuigt van een complete onredelijkheid en zorgvuldigheid.

- 4.3.3. Aangaande de schending van art. 3 EVRM

Wat betreft art. 3 EVRM stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Uit de dossiers van beide broers van betrokkene blijkt dat aan hen de vluchtelingstatus werd toegekend, omdat de Taliban hen mogelijk als verraders zouden beschouwen wegens hun verblijf en traject in België. Deze specifieke situatie is echter niet van toepassing op betrokkene. Er zijn geen aanwijzingen dat zij persoonlijk geviséerd werd door de Taliban of andere gewapende groeperingen. Op 3 december 2021 keurden de Taliban een decreet goed over vrouwenrechten, waarin onder meer gedwongen huwelijken worden verboden, vrouwen niet als eigendom mogen worden beschouwd en weduwen erfrechten krijgen. (zie Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, via EUAA). Het is onduidelijk wat de persoonlijke situatie is van verzoekster en hoe deze concreet is veranderd na de machtswisseling. Er werden geen individuele risico's of bedreigingen aangetoond of toegelicht. Evenmin werd aangetoond dat verzoekster geen eigen inkomsten heeft of niet in haar eigen onderhoud kan voorzien. Bovendien reisde zij zonder problemen naar Pakistan via grensposten die onder controle staan van de Taliban. Dit wijst erop dat zij niet als doelwit werd beschouwd. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat er sprake is van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM."

Verzoekster kan het absoluut niet eens zijn met deze motivering van DVZ.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat gelet op het huidige socio-economische klimaat in Afghanistan, meer specifiek de (rechts)positie van vrouwen, er sprake is van een algemene schending van art. 3 EVRM gelet op de onderdrukking van (alleenstaande, jonge) vrouwen waarbij zij geen zelfstandige (rechts)handelingen mogen of kunnen ondernemen en waarbij zij aldus verbannen worden uit het openbare leven.

Verzoekster wenst in dit kader te verwijzen naar een uitspraak van het Europees Hof van Justitie dd. 04/10/2024 waarbij werd geoordeeld dat maatregelen van de Taliban jegens vrouwen als een daad van vervolging in de zin van de EU-Kwalificatierichtlijn kunnen worden aanzien .

Deze uitspraak werd gepubliceerd en besproken op de website van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, als volgt⁵:

"EU-Hof: maatregelen van de Taliban jegens vrouwen kunnen als een daad van vervolging in de zin van de EU-Kwalificatierichtlijn worden aangemerkt (Nieuwsbericht | 08-10-2024)

De maatregelen die door de Taliban in Afghanistan jegens vrouwen zijn vastgesteld zijn afzonderlijk – of in het geval van bepaalde maatregelen – in samenstel voldoende ernstig om te kunnen worden aangemerkt als een ‘daad van vervolging’ in de zin van de EU-Kwalificatierichtlijn. Een bevoegde autoriteit kan, in het kader van de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, louter op grond van het geslacht en de nationaliteit van de verzoekster vaststellen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Dat is het antwoord van het EU-Hof op prejudiciële vragen van een Oostenrijkse rechter. Het gaat om het arrest van het EU-Hof van 4 oktober 2024 in de gevoegde zaken C-608/22 en C609/22, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl e.a.

Achtergrond

Sinds de Taliban weer aan de macht is in Afghanistan, is de positie van meisjes en vrouwen in Afghanistan snel verslechterd. Die positie is zodanig verslechterd dat er sprake is van een ontkenning van hun identiteit. Het Talibanregime wordt gekenmerkt door een samenstel van discriminerende daden en maatregelen die meisjes en vrouwen onder meer hun toegang tot onderwijs en gezondheidszorg, de uitoefening van een beroepsactiviteit, de participatie in het openbare en politieke leven, de vrijheid om te gaan en staan waar zij willen en hun vrijheid om sport te beoefenen beperken of verbieden. Daarnaast genieten deze meisjes en vrouwen geen bescherming tegen genderspecifiek en huiselijk geweld en worden zij verplicht om hun lichaam en gelaat volledig te bedekken. Het gevolg is dat veel Afghaanse meisjes en vrouwen Afghanistan ontvluchten of weigeren om daarna terug te keren, en vervolgens om internationale bescherming verzoeken in met name de Europese Unie.

In het licht van deze situatie in Afghanistan heeft een Oostenrijkse rechter (hierna: de verwijzende rechter) prejudiciële vragen aan het EU-Hof gesteld over de uitleg van de EU-Kwalificatierichtlijn (richtlijn 2011/95/EU).

De verwijzende rechter wenst van het EU-Hof te vernemen of artikel 9, lid 1, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zo moet worden uitgelegd dat het samenstel van discriminerende daden en maatregelen die door de Taliban tegen meisjes en vrouwen in Afghanistan zijn vastgesteld, voldoende ernstig zijn om te spreken van een ‘daad van vervolging’. Daarnaast vraagt de verwijzende rechter of een bevoegde autoriteit, gelet op de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming (artikel 4, lid 3, Kwalificatierichtlijn), louter op grond van het geslacht van de verzoekster kan vaststellen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, zonder rekening te houden met andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden van de verzoekster.

EU-Hof

Daad van vervolging

Het EU-Hof oordeelt dat sommige van de betrokken maatregelen op zichzelf moeten worden aangemerkt als een ‘daad van vervolging’, omdat zij een ernstige schending van een grondrecht vormen. Dit geldt met name voor het gedwongen huwelijk en voor het ontbreken van bescherming tegen gendergerelateerd geweld en huiselijk geweld. De andere maatregelen kunnen vrouwen op zodanige wijze treffen dat zij in hun geheel beschouwd de mate van ernst bereiken die vereist is om ‘daden van vervolging’ te zijn. Deze maatregelen leiden wegens het cumulatieve effect en de doelbewuste en systematische toepassing ervan namelijk tot een flagrante en onverbiddelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten van Afghaanse vrouwen en dit wegens hun geslacht.

Beoordeling van verzoek om internationale bescherming

Het EU-Hof oordeelt dat het vereiste van een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming (artikel 4, lid 3, EU-Kwalificatierichtlijn) inhoudt dat de nationale bevoegde autoriteiten de methoden voor de beoordeling van de feiten en bewijzen moeten aanpassen aan de specifieke omstandigheden en de kenmerken van elk verzoek.

De bevoegde nationale autoriteiten kunnen met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door vrouwelijke onderdanen van Afghanistan oordelen dat het momenteel niet nodig is om bij het individuele onderzoek naar de situatie van een vrouw die om internationale bescherming verzoekt vast te stellen dat zij een reëel en specifiek risico zou lopen aan daden van vervolging te worden onderworpen indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggestuurd, wanneer de gegevens betreffende haar individuele status, zoals haar nationaliteit en haar geslacht, vaststaan.”

DVZ gaat compleet onredelijk te werk waar zij in casu van verzoekster bewijs verwacht van het feit dat verzoekster persoonlijk zou geviseerd worden. Als alleenstaande jonge vrouw wordt zij immers, net zoals alle vrouwen op vandaag, als sociale groep onderdrukt, vernedert en onmenselijk behandelt. De op vandaag algemeen op haar van toepassing zijnde maatregelen opgelegd door de Taliban zijn immers reeds voldoende om tot een ernstige schending van het grondrecht van vrouwen (en dus meer specifiek ook dat van verzoekster) te beslissen.

Opnieuw moet worden benadrukt dat het feit dat de taliban op 3 december 2021 een decreet heeft goedgekeurd omtrent vrouwenrechten weinig belang heeft, nu vier jaar later moet worden vastgesteld dat de Taliban zich hier duidelijk niet aan houdt, wel integendeel.

DVZ verwijst bovendien – bewust doch onterecht – slechts partieel naar wat hieromtrent de lezen staat in de Country Guidance Afghanistan, mei 2024 . Immers stelt het rapport omtrent dit decreet zélf het volgende: “On 3 December 2021, the Taliban issued a decree on women’s rights, which banned forced marriage (although it did not address the minimum age of marriage), stated that women should not be considered as ‘property’, and granted inheritance rights to widows. This decree, however, did not refer to wider women’s and girls’ rights. Moreover, several edicts, decrees, and declarations have been issued by the Taliban, which have increasingly restricted women’s and girl’s freedom of movement, expression and behaviour, as well as their access to education, employment, healthcare, justice, and social protection [Country Focus 2023, 4.4.1., p. 71; Targeting 2022, 5.2., p. 97]. »

DVZ haalt dit decreet dan ook compleet onterecht aan als ‘motief’ om te stellen dat er geen (algemeen) probleem zou zijn voor verzoekster in Afghanistan. Evenwel wordt in de Country Guidance een volledige andere teneur teruggevonden, zodat DVZ zich in deze niet zorgvuldig en al zeker niet redelijk opstelt door hiernaar te verwijzen.

In hetzelfde Country Guidance rapport van mei 2024 staat nog het volgende te lezen:

“In June 2023, the UN reported that the women and girls in Afghanistan faced ‘large-scale’ and ‘systematic’ violations of their human rights, and that these violations have been applied with ‘harsh enforcement methods’. The Taliban have implemented policies which were largely ‘discriminatory’ and ‘misogynistic’, enforcing ‘gender persecution and an institutionalized framework of gender apartheid’ [Country Focus 2023, 4.4.1., pp. 71-72].”

Ook hier wenst verzoekster nogmaals te verwijzen naar objectieve bronnen:

- VRT NWS, persbericht dd. 27/08/2024, ‘Afghaanse vrouwen mogen niet meer praten in het openbaar, EU: “Herstel van relaties met taliban op die manier onmogelijk” :

“De Europese Unie en de Verenigde Naties veroordelen de nieuwe ‘Deugdzaamheidswet’ in Afghanistan. Die wet bepaalt onder meer dat vrouwen niet langer mogen praten of zingen in het openbaar. Ze mogen hun stem alleen nog binnenshuis gebruiken. Het is de zoveelste inbreuk op de rechten van vrouwen in het land. De taliban, een extremistische islamistische organisatie die 3 jaar geleden de macht overnam in Afghanistan, hebben een aantal al bestaande regels voor het eerst in een nieuwe wet gegoten, de zogenoemde Deugdzaamheidswet.

Naast het verbod op praten of zingen in het openbaar mogen vrouwen ook niet meer in een auto reizen zonder een mannelijke begeleider.

Al sinds ze aan de macht zijn, hebben de taliban de rechten van vrouwen alsmaar verder ingeperkt. De nieuwe wet is daar het voorlopige sluitstuk van.

(...)

“Verontrustend”

De nieuwe regels lokken in elk geval verontwaardigde reacties uit. De Europese Unie reageert “verbijsterd” en heeft het over een “nieuwe klap” voor de Afghaanse vrouwen. De taliban zeggen dat ze de relaties met de internationale gemeenschap willen herstellen, maar dit soort beslissingen maakt dat onmogelijk, stelt de EU. Volgens Roza Otunbayeva, het hoofd van de VN-missie in Afghanistan, bieden de nieuwe regels een “verontrustende visie” op de toekomst van Afghanistan. Ze breiden “de toch al ondraaglijke beperkingen” van de rechten van vrouwen nog verder uit. “Zelfs het geluid van een vrouwenstem buitenshuis wordt nu blijkbaar als een morele schending beschouwd.”

De taliban noemen dergelijke reacties “arrogant” en eisen een “respectvolle erkenning van de islamitische waarden”.

- 11.11.11., dd. 15/08/2024, ‘Vergeet Afghanistan en de Afghaanse vrouwen niet’ :

“Hoe is de situatie voor vrouwen in Afghanistan?

“De situatie is verschrikkelijk. Vrouwen mogen niet werken, niet naar school, niet alleen naar buiten gaan. Ze mogen niet reizen zonder een mannelijke voogd, geen hakken dragen, geen lichte kleuren dragen. Zo waren er vrouwen die witte schoenen droegen en daarvoor geslagen werden door de Taliban. Vrouwelijke leerkrachten moesten verplicht stoppen met werken en thuisblijven.”

“Veel vrouwen worden ook gearresteerd, gemarteld, verkracht of zelfs gedood als ze protesteren. Ze zetten hun families in de gevangenis om hen nog banger te maken. En de Taliban kunnen doen wat ze willen, omdat niemand hen verantwoordelijk houdt en mensen bang zijn om tegen hen in opstand te komen. Alleen degenen die buiten Afghanistan zijn, kunnen hun boodschap verspreiden.”

Ook daar waar DVZ stelt dat de persoonlijke situatie van verzoekster onduidelijk is, en dat niet zou verduidelijkt worden hoe haar situatie is veranderd na de machtswisseling, moet opnieuw worden verwezen naar de algemene (gewijzigde!) situatie voor vrouwen sedert de machtsovername door de Taliban... De risico's indien verzoekster alleen achterblijft zijn dan ook evident en algemeen gekend: zij zal wellicht gedwongen moeten huwen, daar zij als vrouw niet in de mogelijkheid is om te gaan studeren, noch kan én mag zij gaan werken.

Dit laatste toont dan ook meteen aan dat er wel (algemeen gekende) informatie is waaruit blijkt dat verzoekster niet in haar eigen onderhoud kan en zal kunnen voorzien.

Verzoekster kan in deze opnieuw verwijzen naar de Country Guidance Afghanistan, mei 2024 :

« Exclusion from work and public life

Already before the takeover, women who worked outside the home commonly encountered frequent sexual harassment and abuse at the workplace and could be considered by society as transgressing moral codes, as bringing dishonour to the family (e.g. women in law enforcement), and as being non-Afghan or Western (e.g. women in journalism). Women in public roles faced intimidation, threats, violence, or killings [Targeting 2022, 5.1.3., pp. 88-89]. Since 15 August 2021, Afghan women have been largely excluded from political life and the general workforce [Targeting 2022, 5.2.2., p. 105].

(...)

The de facto authorities repeatedly claimed their commitment to maintain women's right to access employment, within the framework of sharia. However, since their takeover, they have announced several restrictions which hindered women's access to the labour market. There have been provincial differences, with women being discouraged to go to work by Taliban fighters on the roads in some provinces and women still active in de facto government jobs in other ones. In March 2022, the Taliban MPVPV issued national guidelines instructing gender segregation in Taliban government ministry offices and prohibiting female employees from entering their office without wearing a hijab. Gender segregation between men and women was also imposed in educational and health facilities [Targeting 2022, 1.3.2., pp. 43-45; 5.2.1., pp. 99-100, 104-105; 5.2.2., pp. 105-106; 5.2.3., pp. 111-115].

(...)

Access to education

(...)

In February and March 2022, in the weeks and days leading up to the start of the new school year, the Taliban Ministry of Education insisted several times that all schools would reopen, for boys as well as for girls. However, on 23 March 2022, the Taliban announced the abrupt decision to keep all secondary schools closed for girls, reportedly affecting an estimated 1.1 million Afghan girls across the country. The Taliban officially announced that secondary schools would remain provisionally closed for girls 'until a comprehensive plan has been prepared according to sharia and Afghan culture' [Targeting 2022, 5.2.1., pp. 100-101].

(...)

b. Violence against women and girls

(...)

In December 2021, the de facto authorities issued a Decree on Women's Rights, making traditional practices, such as forced marriage (also regarding widows) or baad, the exchange of daughters between families or clans in order to end blood feuds or disputes, illegal. However, despite the new decree, the de facto authorities handled gender-based violence cases inconsistently, often resorting to informal means, such as mediation [Country Focus 2023, 4.4.7., pp. 79-80].

Violence against women reportedly increased under the Taliban rule. The Taliban also ended institutional and legal support for women facing such violence. This forced many women and girls to return to their abusers or remain in situations where they were at risk of experiencing gender-based violence [Targeting 2022, 5.2., p. 98]. Cases of domestic violence leading to death were also reported. Although monitoring of the topic has stopped since the takeover, gender-based violence reportedly increased for reasons such as unemployment and drug abuse [Targeting 2022, 5.1.5., p. 91]."

De Country Guidance Afghanistan, mei 2024 besluit m.b.t. dit luik over vrouwen en meisjes het volgende :

"The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honourbased violence)

(8)."

Ook hiermee houdt DVZ absoluut geen rekening, wat een absoluut gebrek aan zorgvuldig onderzoek inhoud.

Het feit dat DVZ verwijst naar het feit dat verzoekster 'zonder problemen' kon reizen naar Pakistan voor de onderhavige aanvraag in te dienen en hierbij geen problemen heeft gekend, dient bovendien opnieuw in zijn context te worden gezien. Zij reisde evident mee met de rest van haar gezin (o.m. dus haar vader) gelet op het feit dat de aanvraag voor het volledige gezin samen en gelijktijdig dd. 09/06/2024 werd ingediend.

Ook dit 'argument' van DVZ is aldus niet dienstig.

Ook hieromtrent kan dienstig worden verwezen naar de Country Guidance Afghanistan, mei 2024 waarin het volgende wordt vermeld :

"Freedom of movement and gender segregation

At the end of December 2021, the MPVPV issued a new guideline for transport operators across the country, preventing women from travelling long distances (more than 72 kilometres), unless accompanied by a male relative. »

De vraag stelt zich dus hoe verzoekster zich zal verplaatsen eens haar familie (nl. haar vader en al haar broers) allemaal in België zullen verblijven... Er dient herhaald dat verzoekster bewijs leverde dat zij op heden niet gehuwd is en dus nog onder de verantwoordelijkheid en bijstand van haar familie valt.

Door een positieve beslissing te nemen tot toekenning van de gezinshereniging aan de ouders en humanitair visum aan de overige minderjarige broers en zussen, en gelet op het feit dat de andere twee (meerderjarige) broers in België reeds werden erkend, zal verzoekster als alleenstaande jonge vrouw alleen achter blijven in Afghanistan met alle gevolgen van dien!

Dit gegeven brengt een automatische schending van art. 3 EVRM met zich mee, gelet op de huidige situatie van (alleenstaande) vrouwen in Afghanistan.

- 4.3.4. Aangaande de bijzondere humanitaire elementen

Zoals uit het voorgaande blijkt is er op heden sprake van bijzonder schrijnende situatie voor (alleenstaande) vrouwen en meisjes in Afghanistan. DVZ kan niet aannemelijk maken dat zij van deze algemeen gekende situatie niet op de hoogte zou zijn en had hier aldus rekening mee moeten houden bij het beoordelen van de onderhavige aanvraag.

Er moet evenwel, gelet op de bestreden beslissing, worden vastgesteld dat DVZ geen rekening heeft gehouden met de bijzondere humanitaire elementen inherent aan de aanvraag tot het verkrijgen van een visum in hoofde van verzoekster.

Dit houdt een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel, daar aldus geen rekening werd gehouden met bestaande en concrete feiten, noch werden deze deugdelijk onderzocht.

Zo blijkt duidelijk dat verzoekster na het vertrek van haar familieleden n.a.v. het verkrijgen van hun positieve beslissing op hun gezinsherenigingsaanvraag alleen zal achterblijven in Afghanistan. Haar andere twee broers verblijven immers ook al in België. Verzoekster zal dan ook niet langer over enig familiaal netwerk beschikken, dit wordt ook niet betwist.

Verder wordt in de bestreden beslissing – en zoals hierboven reeds uiteengezet – niets gemotiveerd omtrent de ernstige inperking van haar rechten (gelet op het feit dat zij een (alleenstaande) vrouw is). DVZ had evenwel kennis van de algemene en schrijnende situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan, daar zij zelf verwijst naar de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

DVZ kan deze cruciale, objectieve en algemeen beschikbare informatie niet zomaar negeren omdat het niet concreet of persoonlijk genoeg zou zijn. Opnieuw kan hieromtrent worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet.

Uw Raad heeft hieromtrent bovendien reeds geoordeeld in een arrest met nr. 298 502 dd. 12/12/2023 :

"De motieven in de bestreden beslissing over de socio-economische moeilijkheden die de verzoekster ervaart in Afghanistan alsook waar verderop in de bestreden akte op algemene wijze wordt verwezen naar een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld door het verdwijnen van belangrijke actoren in het conflict met de machtsovername van de taliban, houden geen verband met en zijn dan ook niet relevant ten aanzien van de in de aanvraag aangehaalde vrijheidsbeperkingen voor vrouwen na de machtsovername door de taliban in Afghanistan.

Ook op dit punt dient derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel te worden vastgesteld.

(...)

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen nog opmerkt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM geen sprake is, benadrukt de Raad dat geenszins wordt betwist dat het EVRM slechts van toepassing is op personen die onder de rechtsmacht van de verdragsstaten vallen (artikel 1 van het EVRM). De rechtsmacht van een staat is hoofdzakelijk territoriaal en wordt in principe enkel over het grondgebied van de betrokken staat uitgeoefend. Bijgevolg kan een verdragsstaat in principe enkel verantwoordelijk worden gehouden voor handelingen of nalatigheden die hij op zijn eigen grondgebied stelt. In voorliggende zaak is er, louter door te beslissen over een visumaanvraag, nog geen sprake van territoriale rechtsmacht van België in de zin van artikel 1 van het EVRM. Het gegeven dat de beslissing die op nationaal niveau is genomen een impact kan hebben op de situatie van de in het buitenland verblijvende persoon, doet op zich geen rechtsmacht van België ontstaan over die persoon. België heeft geen autoriteit of controle over de verzoekster (zie EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, M.N. v. België). Dit neemt evenwel niet weg dat het de verweerder toekomt om op zorgvuldige en afdoende wijze rekening te houden en te motiveren over datgene dat de verzoekster in haar visumaanvraag naar voor heeft gebracht.”

Het is voor verzoekster aldus, gelet op de hierboven geschetste context, onmogelijk om als alleenstaande jonge vrouw te blijven in Afghanistan. De beslissing is aldus onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

- 4.3.5. Aangaande de hoorplicht

Het artikel 12bis van de wet van 15.12.1980 stelt dat:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

[...]

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren”(eigen markering)

Verzoekster is nooit gehoord geweest, noch werden bijkomende inlichtingen gevraagd. Indien, niettegenstaande de hierboven reeds uitvoerig besproken algemene ernstige problematieken voor vrouwen in Afghanistan, alsnog meer concrete en individuele informatie gewenst was, had DVZ verzoekster (of desgevallend het volledig gezin) moeten horen.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ‘recht op behoorlijk bestuur’ stelt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, - de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.”

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1. De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2. Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissing omtrent de al dan niet toekenning van haar visum.

Zo werd zij niet bevraagd naar haar individuele toestand en werden ten gevolge hiervan manifest fouten gemaakt bij de beoordeling van haar verzoek en de motivering van de bestreden beslissing.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen effectief en deugdelijk gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker hadden dan immers kunnen duiden dat zij als alleenstaande jonge vrouw zou achterblijven, zodat zij sociaal uitgesloten en geïsoleerd zou zijn, zonder mogelijkheid tot deelname aan het publieke leven, zonder recht tot hogere studies en zonder recht tot werk. Deze situatie zou bovendien hoogstwaarschijnlijk leiden tot een gedwongen huwelijk of nog erger tot complete uitbuiting en vernedering, nu er geen enkel mannelijk familielid meer aanwezig zal zijn in Afghanistan na het nemen van een positieve beslissing voor de overige leden van haar kerngezin.

DVZ gaat in dit dossier dan ook compleet onredelijk en onzorgvuldig te werk, waar zij in hoofde van verzoekster een negatieve beslissing nemen omtrent haar visum verzoek.

4.4.

Eindbesluit

Verzoekende partij is ernstig geschaad door de bestreden beslissing van DVZ waarbij er uiterst onzorgvuldig en onredelijk te werk is gegaan.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden."

3.2. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België."

In deze bepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verweerder stelt in haar beslissing dan ook correct dat het bestuur ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, of nog enkel op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag en voor zover er sprake is van *"bijzondere humanitaire elementen"*.

In casu heeft de verweerder geoordeeld dat verzoekster niet heeft kunnen overtuigen dat in haar situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van het gevraagde visum rechtvaardigen.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Hoewel het bestaan van familieleden in België relevant kan zijn in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), biedt dit artikel op zichzelf geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM Mokrani/Frankrijk, §23; Beldjoudi/Frankrijk, §74; Moustaquim/België, §43). Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren of gezinshereniging toe te staan (cf. EHRM Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). Echter, uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, evenals tussen broers en zussen, slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die verder gaan dan gewone affectieve banden (cf. EHRM Mokrani t. Frankrijk, §33; K.M. t. Zwitserland, §59; RvV nr. 128132 van 19.08.2014). Het begrip “ten laste zijn” in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 is een feitelijke kwestie. Dit betekent dat de verzoekers moeten aantonen dat er sprake is van daadwerkelijke financiële afhankelijkheid. Er werd een begeleidende brief voorgelegd, maar daarin werd de persoonlijke situatie van betrokkene niet toegelicht. Er is geen bewijs dat zij vóór, tijdens of na de machtsovername door de Taliban niet buitenshuis kon werken. Haar beroepsprofiel werd niet verduidelijkt, noch werd aangetoond dat zij studeerde of politiek actief was. De weigering van een humanitair visum is dan ook niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM.”

Verzoekster betoogt dat de gemaakte beoordeling kennelijk onredelijk is, zij benadrukt dat zij ongehuwd is en zij samen met haar ouders, haar minderjarige broer en haar twee minderjarige zussen haar visumaanvraag heeft ingediend. De visumaanvraag van deze familieleden werd ingewilligd, de visumaanvraag van verzoekster werd geweigerd. Verzoekster verwijst naar algemene landeninformatie over de situatie van vrouwen in Afghanistan, zij benadrukt dat er restricties zijn voor vrouwen op vlak van werk, school, meisjes mogen geen middelbaar en hoger onderwijs meer volgen, vrouwen moeten bij langere reizen vergezeld zijn van een mannelijk familielid en zij betoogt dat verweerder naliel om hiermee rekening te houden en evenmin oog had voor de implicaties van het gegeven dat de visumaanvragen van haar ouders, minderjarige broer en twee minderjarige zussen wel werden ingewilligd in tegenstelling tot haar visumaanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar visumaanvraag van 10 juni 2024 aangaf dat zij alleenstaand is (zie onder stuk 3 van het elektronisch administratief dossier) en zij een ‘bachelorhood certificate’ neerlegde (zie onder stuk 4 van het elektronisch administratief dossier). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verweerder betwist dat verzoekster ongehuwd en alleenstaand is. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van verzoekster werd ingediend samen met de visumaanvraag van haar vader, haar moeder, haar minderjarige broer en haar twee minderjarige zussen. De visumaanvragen van haar ouders, haar minderjarige broer en haar twee minderjarige zussen werden ingewilligd, enkel de visumaanvraag van verzoekster werd geweigerd. Daarnaast heeft verzoekster ook nog twee broers die al in België verblijven.

Verzoekster is aldus een alleenstaande, ongehuwde, meerderjarige vrouw, wiens ouders en minderjarige broer en twee minderjarige zussen een visum voor België bekwamen en waarbij twee andere broers reeds in België verblijven.

Tevens wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Uit de dossiers van beide broers van betrokkene blijkt dat aan hen de vluchtelingenstatus werd toegekend, omdat de Taliban hen mogelijk als verraders zouden beschouwen wegens hun verblijf en traject in België. Deze specifieke situatie is echter niet van toepassing op betrokkene. Er zijn geen aanwijzingen dat zij persoonlijk geïdendeerd werd door de Taliban of andere gewapende groeperingen. Op 3 december 2021 keurden de Taliban een decreet goed over vrouwenrechten, waarin onder meer gedwongen huwelijken worden verboden, vrouwen niet als eigendom mogen worden beschouwd en weduwen erfrechten krijgen (zie Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, via EUAA). Het is onduidelijk wat de persoonlijke situatie is van verzoekster en hoe deze concreet is veranderd na de machtswisseling. Er werden geen individuele risico's of bedreigingen aangetoond of toegelicht. Evenmin werd aangetoond dat verzoekster geen eigen inkomsten

heeft of niet in haar eigen onderhoud kan voorzien. Bovendien reisde zij zonder problemen naar Pakistan via grensposten die onder controle staan van de Taliban. Dit wijst erop dat zij niet als doelwit werd beschouwd. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat er sprake is van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM."

Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de Country Guidance: Afghanistan mei 2024, maar dat de gemachtigde zeer selectief is in de informatie die hij uit dit rapport destilleerde. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde het decreet goedgekeurd op 3 december 2021 compleet onterecht aanhaalt als motief om te stellen dat er geen algemeen probleem zou zijn voor verzoekster in Afghanistan. Verzoekster betoogt dat in de Country Guidance een andere teneur kan worden teruggevonden zodat de gemachtigde zich niet zorgvuldig opstelt door hiernaar te verwijzen, verzoekster citeert vervolgens uit de Country Guidance Afghanistan mei 2024.

De Raad treedt verzoekster bij dat waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, de gemachtigde zeer selectief is in de informatie die hij uit dit rapport destilleert. Zo leest de Raad in dit rapport:

"3.15. Women and girls

a. Restrictions of rights and freedoms under the Taliban

Women's active participation in political and economic life and their contribution to Afghan society have been largely curtailed in comparison to their situation under the former government. Since their takeover, the de facto authorities have repeatedly expressed their commitment to respect women's and girl's rights within the framework of sharia. On 3 December 2021, the Taliban issued a decree on women's rights, which banned forced marriage (although it did not address the minimum age of marriage), stated that women should not be considered as 'property', and granted inheritance rights to widows. This decree, however, did not refer to wider women's and girls' rights. Moreover, several edicts, decrees, and declarations have been issued by the Taliban, which have increasingly restricted women's and girl's freedom of movement, expression and behaviour, as well as their access to education, employment, healthcare, justice, and social protection [Country Focus 2023, 4.4.1., p. 71; Targeting 2022, 5.2., p. 97].

In June 2023, the UN reported that the women and girls in Afghanistan faced 'large-scale' and 'systematic' violations of their human rights, and that these violations have been applied with 'harsh enforcement methods'. The Taliban have implemented policies which were largely 'discriminatory' and 'misogynistic', enforcing 'gender persecution and an institutionalized framework of gender apartheid' [Country Focus 2023, 4.4.1., pp. 71-72]."

Vervolgens wordt in dit rapport verder ingegaan op de bewegingsvrijheid van vrouwen, de gendersegregatie, de kledingvoorschriften, de uitsluiting van het werk en publieke leven, de toegang tot gezondheidszorg, onderwijs, justitie en het geweld op vrouwen en meisjes.

Verzoekster leest in de bestreden beslissing dat haar persoonlijke situatie onduidelijk zou zijn en dat niet wordt verduidelijkt hoe haar situatie is veranderd na de machtswisseling. Verzoekster betoogt dat opnieuw moet worden verwezen naar de algemene gewijzigde situatie voor vrouwen sedert de machtsvername door de taliban.

Waar de gemachtigde motiveert dat het niet duidelijk is hoe de persoonlijke situatie van verzoekster concreet is veranderd na de machtswisseling, wordt benadrukt dat niet wordt betwist dat verzoekster een vrouw is en dat de algemene landeninformatie, waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst en die handelt over de situatie van vrouwen in Afghanistan op verzoekster van toepassing is.

Wat betreft het motief: *"Bovendien reisde zij zonder problemen naar Pakistan via grensposten die onder controle staan van de Taliban."* merkt verzoekster terecht op dat zij haar visumaanvraag indienende samen met haar ouders, haar minderjarige broer en haar twee minderjarige zussen en de visumaanvragen van haar ouders, broer en zussen allen werden ingewilligd en zij voor het indienen van haar visumaanvraag samen met haar ouders haar minderjarige broer en haar twee minderjarige zussen kon reizen, wat in de toekomst niet langer het geval zal zijn nu hun visumaanvragen werden ingewilligd en uit de Country Guidance Afghanistan, mei 2024 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt gesteld dat de MPVPV een nieuwe richtlijn heeft uitgevaardigd waarbij het vrouwen wordt verboden om lange afstanden (meer dan 72 km) af te leggen, tenzij zij begeleid worden door een mannelijke verwant (cf. Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 71). Verzoekster kan worden gevolgd dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder er rekening mee hield dat de visumaanvragen van de ouders van verzoekster, haar minderjarige broer en haar twee minderjarige zussen werden ingewilligd, terwijl dit voor verzoekster niet het geval is en de implicaties hiervan voor het leven van verzoekster.

De landeninformatie over ongehuwde Afghaanse vrouwen is relevant in het kader van de beoordeling van bijkomende elementen van afhankelijkheid in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat met alle relevante elementen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de bijkomende banden van afhankelijkheid in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De beoordeling of er, in het licht van artikel 8 van het EVRM, sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar familieleden is niet op zorgvuldige wijze gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor een vernietiging van de bestreden beslissing.

Hoger onder punt 2.1. werd reeds vastgesteld dat de verweerder geen nota met opmerkingen heeft ingediend. Zodoende wordt geen concreet verweer(middel) naar voor gebracht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU